מקום דליכא מוס ושוק • דשלמים שצריך ליתן לכהן ולא״ל לתת דהא כל חד וחד שמא האי הוי פסח ומצלא מאכילו לכהן שלא כמנה עליו: **וניפי כל חד וחד** • מגייהו חד כהן וגימיה אפסקו: **ס״ג וניפי כולהו מפקם חד כהן דלא עבד פסח ומפיים בסדי כל חד וחד** • דממה נפשך איכא חד דקא נפיק ביה ויאכל חזה ושוק על טלס: **דקא מפקם באכילה דשלמים** • בזמן אכילתו שאוכל את טלס ליום ולילה ושורף את הנותר ואם שלמים הוא עדיין אינו נותר ומצלא שורף קדשים כשרים: **וניפי כמותר ספקם** • מתחלתו יתנה עליו אם שלי הם היה זה יהיה מותר הפסח שהוא קרב שלמים והוא כפסח שנאכל ליום ולילה [א] והכי תניא בתוספתא *דזבחים בפ״ (הפסח שנתערב) ומשני לין מפרישין קרבן מתחלה לשם(ג) אותם שהיאך יכול להיות מותר הפסח והרי שם פסח לא חל עליו מעולם שהרי זה כבר יצא: **ונטרחו וניפי כמותר ספקם** • יבקשו אנשים שנתנו לו לשם פסח מי לו מעות פסח ויקחו מהן בהמות ויתנה כל אחד על שלו אם שלי בעל מום היה הרי זה פסח ואם לאו הרי הוא כמות שהוא מותר הפסח לשלמים ונאכל ליום ולילה: **כמי שמיכה** • וא״ל לממוך על זה שמא פסח הוא וקא עביד עבודה בקדשים: **קרבן נשים** • לא בעי סמיכה: **פסח בשמיכה** • בנחת מן המזרק לקיר המזבח כנגד היסוד דנפקא לן מתן דם דפסח מודם זבחיך יצאך במסכת זבחים בפ״ ב״ש (דף לז:) וכשלמים כתיבא זריקה שזורק למרחוק מן המזרק למזבח ואין מתן חלבו אלא בחטאת דכתיב בה בחלבו אכל בכל שאר קרבנות הדם ניתן לקיר מערבי וקיר דרומי: **לכפפלם נמי** • בתמיה:

מתני׳ על מי שיעלה • משמע שאינו ממנה עליו אלא הראשון: **ומזכה אם אחיו עמו** • בגמרא מפרש היכי ממנו ומתרץ דאמנינהו אבוהון מעיקרא וכדי לזרון קאמר שיזדרז כל אחד להיות ראשון ויהיה הוא ראשון לאחיו שיזכו על ידו וכך הודיעם: **גמ׳ ש״מ יש בריר** • קס״ד דלא אינמו אלא חד: **כדי לזרון** • וכולן אינמו עליו בין ראשון בין אחרון: **מנין שם שני** • דמשום זריזות נקט: **מתני׳ נמנין** • הרוצה לינמות: **ומשכין** • הרוצה לימשך: **עד שישפך** • אבל משכשחט אין נמנין עליו ואין משכין הימנו אפי׳ לר״ש דפליג ואמר עד שיזרק הא מוקים לימשך הוא דפליג אבל בלינמות מודה: **גמ׳ דאם על נב דנמנין עליו אבורים [ו״ מוזרין ונמנין עליו אבורים] אחרים** • כל אבורה שלימה שנינמט על פסח אחד ומשכו שלן ידיהן הימנו ולא כרבי יהודה דאמר לקמן בפ׳ מי שהיה ממא (דף צט:) ובלבד שיהיה א׳ מבני אבורה ראשונה קיים עליו: **מתוקים לימשך** • בהגיה קאמר ר״ש עד שיזרק: **אם ימעט** • אם בא לינמעט ולימשך מהיות משה בעוד היותו לשם ינמעטו: **מחוייבים** • בעבודו בחיים: **מפוייסים** • קודם גמר עבודותיו: מתני׳

מתני׳ כהן היכי דמי אי דעבד פסח כו׳ • וא״ת ואיתי כהן קמן ויש לומר דעדיפא מינה פריך: **וניתי** מותר פסח • לא כפי׳ הקונטרס שיקדים לשם מותר אם שלו היה טועה הגמרא אלא גרסה לר״י שיקדים לפסח ואם בעל מום שלו יצא בזה ואם לא יהא מותר פסח ופריך דלא הוי מותר פסח אלא היכא שהופרש לגמרי לפסח ואיתותר:

ונטרחו ואיתי מותר פסח • וא״ת ואיך יכשר מותר זה לפסח הא לקמן בפרק מי שהיה ממא (דף צט:) פליגי רבי יוסי ורבי יהודה אי בעינן אחד מבני חבורה ראשונה אבל כ״ע מודו דאם נשחר שנה אחת בלא בעלים דלא חזי הו לפסח וי״ל הכא כשהפריש ב׳ פסחים לאחריות ואיתותר לו א׳ דאיתו נפסל משום שהאיתותו ימידי וא״ת אכתי למאן דלא בעי עקירה שלמים לשם פסח קשיא ועוד איך ימכרהו האמר לקמן המוכר עולתו ושלמיו לא עשה כלום וי״ל כיון דאיכא אינש דצריך ליה לכ״ע בעי עקירה כדאמרי׳ בתמיד נשחטו (ועיי״ל דף סד:) כגון שהיו בעלים ממאי מתים ואי מותר פסח במעות אחרי׳ כדפרש בקונטרס אתי שפיר:

דאילו פסח ליום ולילה • קשה לר״י דתנן פ״ק דברכות (ד׳ ב׳) כל האוכלין ליום אחד מצומן עד שיעלה עמוד השחר וקאמר בגמרא (שם דף פ:) ואינו אוכלה פסחים לא קתני ורמינהו ק״ש והלל כו׳ ואוכלה פסחים מצומן עד שיעלה עמוד השחר ומאי קא פריך והא הכא משמע דשייך למיתני גבי פסח יום ולילה וא״כ הוי בכלל האוכלין ליום ולילה דקתני התם וי״ל דהתם הוה ליה למיתני בהדיא אם אינו אוכל עד עמוד השחר לאפוקי ממשנה דאיזהו מקומן (זבחים דף נו:) דקתני אינו נאכל אלא עד חצות והייט מדאורייתא דומיא דאחריני וכיון דלא קתני ליה בהדיא ש״מ דסבר דאינו נאכל אלא עד חצות כמשנ׳ איזהו מקומן:

ואילו פסח לא בעי סמיכה • סבירא ליה סמיכה בכל כהן בעינן דאי לא בעינן אלא כל דהו לא הוי עבודה בקדשים [ב] ובאין דורשין (חגיגה דף מז:) פלוגתא דתנאי היא: **הני** מילי דיעבד • יה״ה דאכולהו אמרי׳ הכי אסמיכה ואמתנות ואמותר ותימה וכי בשביל דשמא יהיה מותר לו משום סמיכה דלא מעכבא לו לא יעשו מתנות כהלכתן יכנס לידי ספק כרת ויל דעוד שידחה ספק כרת בשב ואל תעשה ממה שיעשו רובם שלא כהוגן כי כבר רובם עשו פסח: **אלא** לי אמרת דלא אמינהו ר׳ • תימה דבפ׳ אין בין המודר (נדרים דף לו:) מסיק רבי זירא אליבא דרבי יוחנן מהך משנה דשה לבית אבות לא דאורייתא דאי דאורייתא אבית אבות קאי ומזכה להון והכא מוקי לה רבי יוחנן בדאמינהו מעיקרא וי״ל דהכא ה״פ לי אמרת דאבות דאורייתא אמאי אינו אלא משום דאמינהו מעיקרא אלא קרבן מיטי דשה לבית א